

HET DERDE TESTAMENT

KOSMOS

TIJDSCHRIFT OVER DE GEESTESWETENSCHAP VAN MARTINUS

Jaargang 41 maart 2014

RECHT- VAARDIG- HEID

MARTINUS

À PROPOS KERSTMIS

André Stroobant

PER THORELL (3/3)

uit: *Martinus, zoals wij hem ons herinneren*

INFORMATIE OVER HET WERK VAN MARTINUS

Het tijdschrift *Kosmos* wordt uitgegeven om de lezer inzicht te geven in het wereldbeeld van Martinus (1890-1981), dat met zijn kosmische analyses de lezer tot humaniteit en naastenliefde wil inspireren. Dit wereldbeeld, dat de geestelijke wetten en principes van het leven helder uiteenzet, heeft Martinus beschreven in zijn levenswerk: *het Derde Testament*. Het werd geschreven voor mensen die een verklaring van het leven zoeken die zowel hun gevoel als hun intelligentie tevreden kan stellen, op verstand berust en logisch is. Martinus wilde zelf niet dat zijn werk tot de vorming van een sekte of vereniging zou leiden. Het is toegankelijk voor iedereen die de verklaring van de eeuwige levenswaarden in de vorm van logische gedachtenreeksen wil leren begrijpen.

INHOUD

3
À propos Kerstmis
André Stroobant

7
Rechtvaardigheid
Martinus

19
Per Thorell (3/3)
Uit: *Martinus, zoals wij hem, ons herinneren*

COLOFON

© 2014 Martinus Instituut, Kopenhagen,
Denemarken

Redactie: André Stroobant, Den Haag (m.m.v.
Gerard Oude Groen)

Layout: Jan de With, Asperen

Druk: Printstudio, Den Haag

Een uitgave van:

Stichting Martinus Centrum

Bautersemstraat 42

2518 PC Den Haag

tel. (070) 427 14 97 of (0570) 600 447

info@martinuscentrum.nl

www.hetderdetestament.nl

Prijs voor 4 nummers per jaar €20,00

Informatiemateriaal wordt gratis toegestuurd.

IBAN: NL66 PSTB 0002 6646 92 - BIC: PSTBNL21

Weergave van tekst- en beeldmateriaal uitsluitend na schriftelijke toestemming van het Martinus Instituut.

À PROPOS KERSTMIS

ANDRÉ STROOBANT

N

u nog een overdenking over Kerstmis? Terwijl de chocoladepaaseieren al in de schappen liggen?

Helaas, geachte lezer, de gedachten kwamen eigenlijk pas heel vroeg in de ochtend tijdens de kerstdagen in me op. En omdat ons tijdschrift in maart verschijnt drong de gedachte aan Pasen zich ook op. Op zich niet eens z'n gekke combinatie zul je denken, geboorte en dood zijn onafscheidelijk met elkaar verbonden. Ja, vanuit ons fysieke perspectief gezien. Los van wat de theologie voor bespiegelingen heeft over de samenhang tussen Kerstmis en Pasen (daar weet ik niets van behalve dat me voorgehouden is dat Christus voor onze zonden gestorven is) weten we misschien ook nog dat met Pasen de opstanding herdacht wordt. Daarmee komt de eeuwigheid in beeld. Dat gaat een stap verder dan ons

fysieke perspectief. We zouden een eeuwig leven 'krijgen'. Nou, ja, krijgen, hadden we het al niet al die tijd? Dat is wat Martinus schrijft, we zijn eeuwige wezens. Je kunt je dus afvragen welke boodschap de belangrijkste is, die van de geboorte of die van de dood en opstanding, ze markeren in feite alleen ons fysieke bestaan.

Feit is wel dat Kerstmis groot gevierd wordt, en misschien nog wel met meer cadeaus buiten christelijke kring dan erbinnen. In ons calvinistische landje was het traditioneel niet gebruikelijk om cadeaus te geven met Kerstmis. Martinus herinnert ons er in zijn kerstwensen altijd aan dat het dan winter is en wijst ons op de kerstdrukte, de inkopen, de ladingen kerstkaarten. Los van de vraag of mensen dat ook zo beleven, of dat ze alleen maar druk zijn om alles voor elkaar te krijgen en blij zijn als alles weer voorbij is en ook of alle commercie hen tegenstaat, toch getuigt Kerstmis volgens Martinus van naastenliefde, van de drang om goed te doen. Ervaren wij dat ook zo? Want je kunt Martinus natuurlijk op zijn woord geloven, maar dat is niet zijn bedoeling. We moeten onderzoeken of het ook klopt wat hij zegt. Ole Therkelsen (geeft lezingen in het Martinus Centrum in Klint) vergeleek *Livets Bog* eens met een Flora, je weet wel, het boek waarmee je planten kunt determineren. In *Livets Bog* lezen we hoe het leven theoretisch in elkaar steekt. Maar herkennen we dat ook in het dagelijks leven? Het nut van het theoretische onderwijs van Martinus is dat je weet waar je naar moet zoeken en waar je op moet letten. Met andere woorden het scherpt je waarnemingsvermogen. Om er achter te komen hoe kerst door de mensen beleefd wordt, zou je natuurlijk interviews kunnen gaan afnemen. Ik heb een ander bod, en vergeef me, ik ben er wat gemakkelijk aangekomen. Het komt uit de krant. Daar las ik twee interessante signalen. Ze komen van twee columnisten, en van hen zou je kunnen zeggen dat ze hun antennes in de maatschappij hebben of in ieder geval een mening hebben die ertoe doet. De ene beschreef hoe zij altijd met Kerstmis moet

denken aan de mensen die zij tijdens haar verblijf in allerlei buitenlanden ontmoet heeft. Hoe zou het toch met die gaan, of met die? Is dat geen blijk van interesse in andere mensen. Is dat geen naastenliefde? Of vinden we dat woord te beladen? We kunnen ook van medeleven spreken. Martinus beschrijft dat we, naarmate we ons als mens ontwikkelen, meer begaan zijn met het lot van anderen. De andere columniste schreef over onze 'zwakte' tijdens de kerstdagen om aan liefdadigheid te doen. Zij betichtte instanties ervan dat die juist in die dagen een beroep op ons doen en dat we dan eerder geneigd zijn om geld te geven. Je kunt natuurlijk de nadruk leggen op het raffinement van de charitatieve instanties, maar je kunt ook de nadruk leggen op die 'zwakte' om te geven. Denk maar eens aan het nu na het tiende jaar toch wel traditioneel geworden Serious Request. Hoeveel miljoenen halen die dj's niet op met hun tiendaagse vastenactie in een glazen huis. Naastenliefde!

Het is misschien niet zo gek dat de geboorte van Jezus zo belangrijk geworden is. We zijn nog maar wezens die voor een belangrijke mate op onze fysieke zintuigen aangewezen zijn, en het ter wereld komen is een blijde gebeurtenis. Ook die van hem, hoe gek dat ook klinkt omdat die geboorte wel ruim tweeduizend jaar geleden plaatsgevonden heeft. Of zou hebben? Je kunt natuurlijk aan alles twijfelen. Maar wel of niet door Jezus van Nazareth uitgesproken, iemand heeft de wijsheden in de evangeliën neergeschreven. In bijbelse begrippen was Christus Gods zoon, en hoever valt de appel van de boom. Ik bedoel, als God liefde is, zoals in de bijbel staat, zal Christus dat toch ook wel zijn. Martinus beschrijft Jezus als een waar mens, maar beseffen we ten volle wat dat inhoudt? Martinus haalt ook vaak de zinsnede uit de bijbel aan waarin staat dat God sprak mensen te willen maken naar zijn beeld, als zijn gelijkenis. Het idee van hoe die mens dan wordt, hangt dus wel af van het beeld dat je van die God hebt. En wat voor beeld hebben de mensen van God? God is, volgens Martinus,

het gehele heelal, maar dat is weer zo groot en omvattend om te begrijpen. En de grondtoon ervan is liefde. Nou, dat komt dan in ieder geval overeen met de bijbeltekst van Johannes dat God liefde is. Nu is het pedagogische van Martinus dat hij zijn wereldbeeld in een aantal meer bevattelijke principes uiteengerafeld heeft. Een ervan is het ouderprincipe of wereldverlossingsprincipe. Of we het willen accepteren of niet, niet wij maken de dienst uit in de wereld. En er wordt voor ons gezorgd – dat is ook een blijk van liefde. Om ons een stukje verder te helpen kwam Jezus op aarde.

Hij kwam op aarde maar was niet van deze aarde, zijn rijk, zei hij dan ook, was niet van deze wereld. Hij kwam – uit liefde – om ons te verlossen van het 'kwaad'. Wat betekent dat dan? Om een lang verhaal kort te maken, in het wereldbeeld van Martinus betekent het dat we onze dierlijke eigenschappen moeten afleren, want we zijn nog geen mensen naar Gods beeld. We moeten leren liefdevol voor onze naaste te zijn.

In hoeverre hebben we ons bevrijd van onze dierlijke eigenschappen en in hoeverre zijn we naastenliefdevol? Misschien zijn we dat toch wel het meest tijdens de kerstdagen. Door het geven, het teken van de naastenliefde en de grondtoon van het heelal, komt iemand weg van de dierlijke sfeer en komt in de menselijke (citaat Martinus). Het moet volgens Martinus iedere dag Kerstmis worden. Want wat is er aantrekkelijker dan 'vrede op aarde'.

Dus was je wat milder gestemd tijdens de kerstdagen, heb je deze of gene een cadeautje gegeven, heb je aan nabije en verre vrienden gedacht en ze een kerst- en nieuwjaarswens gestuurd, vasthouden dat gevoel. Zien hoelang het blijft. En anders volgend jaar maar weer in de stemming komen.

RECHT- VAARDIG- HEID

MARTINUS

De mensen weten heel weinig of helemaal niets van de werkelijke rechtvaardigheid

Christus heeft onder meer eens gezegd: “Zalig die hongeren en dorsten naar rechtvaardigheid, want zij zullen verzadigd worden” (zie Matth. 5:6). In deze uitspraak vinden we het gehele lot van de mensheid verwoord. Alle normale mensen hongeren en dorsten in feite naar rechtvaardigheid en zullen daarom deze rechtvaardigheid vinden. Maar als alle mensen hongeren en dorsten naar rechtvaardigheid wil dat zeggen dat ze allemaal in meer of mindere mate voelen dat hun leven en lot onrechtvaardig zijn. Ze vinden om zo te zeggen dat hun leven anders zou moeten zijn. Ze vinden dat ze door hun omgeving, dat wil zeggen hun mede­wezens, de natuur en de voorzienigheid, niet behandeld worden zoals hen toekomt. En toch wordt de mensen door hetzelfde wereldverlossingsprincipe verteld dat ‘alles

zeer goed is' (Gen.1:31). Dat 'alles zeer goed is', met andere woorden dat alles rechtvaardig is, is dus de grote basiswaarheid van de levensbeleving. 'Rechtvaardigheid' is de allerhoogste zin van het leven, maar de mensen zijn, zoals vermeld, in hemeltergende disharmonie met deze zin van het leven. Ze weten in feite weinig of helemaal niets van de werkelijke rechtvaardigheid.

Wat is rechtvaardigheid

Wat is rechtvaardigheid dan? Rechtvaardigheid kan enkel en alleen gemanifesteerd worden door middel van het feit dat niemand onrecht kan begaan en dat niemand onrecht kan ondergaan. Als de levende wezens werkelijk lijden kon worden aangedaan waar ze helemaal geen schuld aan hebben en dat niet op de een of andere manier iets goeds voor hen inhield, was het hele wereldbeeld een chaos. Dan zou de eeuwige waarheid 'alles zeer goed is' niet mogelijk zijn. Maar als alles zeer goed is, dat wil ook zeggen alle verschijnselen en omstandigheden die zich aan de mensen als onrecht voordoen, dan moet alles waarvan de mensen zich aangewend hebben om dat als het kwaad te beschouwen zoals haat, vervolging, moord en doodslag, marteling en verminking, verdriet en ziekte, ook een uitdrukking van rechtvaardigheid zijn. Dat wil dan weer zeggen dat de gehele godenschemering die de aardemensen nu beleven, en de dodendans die we wereldoorlog noemen met al zijn gevolgen aan dood- en lijdensmanifestaties, ook een uitdrukking van een goddelijke rechtvaardigheid zijn. Maar als het rechtvaardigheid is, is het ook liefde. Rechtvaardigheid en liefde kunnen onmogelijk twee verschillende dingen zijn. Rechtvaardigheid kan in haar diepste analyse niets anders zijn dan het beleven van de gevolgen van alles waar iemand met zijn leven, zijn manifestatie of gedrag de oorzaak van geweest is. Ieder levend wezen is dus de oorzaak van zijn eigen lot. Als

dat niet zo was, zouden rechtvaardigheid en daarmee liefde onmogelijk zijn.

Hoe de situatie ontstaat die de mensen als onrechtvaardig opvatten

Nu is het echter zo in de wereld dat alles een algehele manifestatie van onrecht lijkt te zijn. Deze opvatting is langzamerhand sterker geworden dan welke andere opvatting in het leven of in het bestaan. Zij is sterker geworden dan de godsdienst, en krijgt over de gehele wereld iedere dag nieuwe aanhangers. Iedere dag zijn er nieuwe wezens die afstappen van het geloof in een rechtvaardige God en daarmee van het geloof in een verstandige of rechtvaardige sturing van de wereld. Maar als de mensen van het geloof in een verstandige of rechtvaardige sturing van de wereld afstappen of het vertrouwen in een voorzienigheid verliezen, hebben ze niets anders om zich aan vast te houden dan wat ze met hun puur fysieke zintuigen en gevoel kunnen zien en waarnemen. En op grond van die zeer beperkte waarneming vertoont alles zich als onrechtvaardig en daarmee als liefdeloos, omdat de mensen alleen met behulp van de genoemde waarneming onmogelijk het kosmische evenwichtspunt of de kosmische oorzaak van een situatie kunnen beleven. Wat voor de fysieke waarneming de oorzaak van de situatie lijkt te zijn, kan alleen fysiek van aard zijn. Maar een fysieke oorzaak kan nooit, in geen enkele situatie, plaatsvinden of bestaan zonder het gevolg te zijn van een al bestaande geestelijke of psychische oorzaak, die de situatie volledig rechtvaardigt. Maar zolang de mensen qua ontwikkeling de intellectuele of mentale helderziendheid die nodig is om de genoemde psychische of geestelijke oorzaak van hun lotssituaties te kunnen zien, nog niet verworven hebben, kunnen ze deze lotssituaties niet rechtvaardigen. En dan krijgen ze de opvatting dat ze het slachtoffer van onrechtvaardigheid en

daarmee van liefdeloosheid zijn. En uit dat ingebeelde martelaarschap denken ze zich te kunnen redden door moordwapens en vernietigingsmachines te vervaardigen. De mensen geloven in macht in plaats van in recht, en dat laatste is in zijn ware aard hetzelfde als rechtvaardigheid. In onze wereld gaat dus in veel situaties macht voor recht. Maar zelfs deze traditie is in de goddelijke wereldsturing rechtvaardigheid en daarmee een uitdrukking van liefde.

Waarom de mensen niet via de materiële wetenschap informatie kunnen verkrijgen over de schepper die absoluut achter het geschapene bestaat

Het grote probleem in de wereld is dus om de mensen weg te krijgen van het verschrikkelijke bijgeloof dat iemand in absolute zin onrecht kan ondergaan. Zolang iemand gelooft dat hij onrecht ondergaat, zal hij degene vervolgen van wie hij meent dat die schuld heeft aan dat onrecht. En zolang het wezen slachtoffer is van een ingebeelde rechtvaardige basis om iemand te vervolgen, zal het nooit de absolute of werkelijke vrede kunnen beleven.

Hoe kunnen de mensen dan gaan begrijpen dat de ergste ‘misdadigers’ of al het zogenaamde kwaad een vorm van rechtvaardigheid of liefde kunnen zijn? Om dat te begrijpen zijn kennis en inzicht in het mysterie van het leven nodig die de kennis die door materieel onderzoek verkregen kan worden – en die de mensheid het vermogen gegeven heeft om de krachten van de elementen in gebruik te nemen voor haar wil en doel van haar wensen – ver overtreft. De materiële wetenschap geeft alleen informatie over materie, materie en nog eens materie. Zij zal altijd gebonden zijn in materieanalyses. Materieanalyses op hun beurt kunnen alleen maar dode antwoorden geven. Dode antwoorden zijn juist ‘dood’ vanwege het feit dat

ze alleen maar maten en gewichten, volumina, snelheden en golflengten vertegenwoordigen. Omdat de materiële wetenschap alleen informatie in maten en gewichten kan geven, en alles wat in maten en gewichten verschijnt alleen ruimte- en tijdsdimensionele dingen kunnen zijn, die weer hetzelfde zijn als ‘geschapen dingen’, kunnen we dus via de materiële wetenschap alleen informatie krijgen over geschapen dingen maar niet over de ‘schepper’ die ontegenzeggelijk achter die schepping moet bestaan.

Het eeuwig belevende en scheppende Ik achter het organisme en het lichaam

Omdat juist met materieanalyses in maten en gewichten, in grammen of kilo’s, in hoogte en breedte niet iets bewezen kan worden wat niet geschapen is, kan met geen enkele materiële wetenschap het bestaan bewezen worden van de voornoemde schepper, die onmogelijk geschapen kan zijn en tot de tijds- en ruimtedimensionele verschijnselen kan behoren. Als de schepper of voortbrenger van schepping zelf geschapen is, zou er vóór zijn schepping een tijd geweest moeten zijn waarin deze schepper niet bestond. Wie moet de schepper dan geschapen hebben? Hij zou dan uit het niets ontstaan moeten zijn. Maar omdat iets niet uit niets kan ontstaan en iets ook niet niets kan worden, moet de schepper eeuwig bestaan hebben. We leren zo twee dingen over het levensmysterie kennen: namelijk het geschapene, dat het tijdelijke, het tijds- en ruimtedimensionele is, dat een begin en een einde en daarom een afmeting, een gewicht en een leeftijd heeft, en iets wat niet geschapen is en daarom noch een leeftijd, noch een afmeting of gewicht kan hebben. Iets wat er vóór de schepping was en daarom niet aan schepping onderhevig is, moet bijgevolg eeuwig bestaan. Dit eeuwige Iets is het denkende, scheppende en belevende in

ieder levend wezen. Het levende wezen bestaat uit dit eeuwig denkende, scheppende en belevende Iets, waarvan we onbewust gewend zijn het als ons Ik aan te duiden; en vervolgens bestaat het levende wezen uit zijn organisme dat het geschapene is en daarom aan een begin en een einde is onderworpen, en zodoende een leeftijd heeft.

Waarom het huidige lot van het wezen het resultaat is van de sympathieën en antipathieën die het wezen in zijn vorige levens in zijn gedrag ontplooid heeft

Nu we begrijpen dat dit belevende Iets in het organisme al bestond, voordat het organisme in de baarmoeder gevormd werd en dat dit Iets bovendien zal blijven bestaan, nadat het organisme opgehouden is te bestaan, wordt duidelijk dat het genoemde eeuwige Iets in twee bestaansvormen zal leven, namelijk de tijdelijke toestand oftewel de toestand waarin het door middel van het fysieke organisme beleeft, en de toestand waarin het buiten dit organisme leeft. Omdat ervaringen gedachten worden en gedachten op hun beurt iets psychisch of geestelijks zijn, dat wil zeggen iets wat tot het bestaan buiten de zuiver fysieke belevings sfeer behoort, sterven deze gedachten of sterft deze kennis die het wezen tijdens een fysiek aardeleven verworven heeft, niet samen met het fysieke organisme. Het eeuwige Iets of Ik kan de levenservaringen of kennis die het verworven heeft, meenemen naar het psychische of geestelijke bestaan dat het beleeft nadat het fysieke organisme gestorven is. Omdat de tot gedachten of bewustzijn omgevormde ervaringen sympathie en antipathie scheppen voor wezens en dingen, zullen de sympathieën en antipathieën van het wezen veranderen door elke serie nieuwe ervaringen die het gaat beleven. Dit geeft ons de verklaring waarvoor de wezens ter wereld komen met uiterst verschillende sympathieën en

antipathieën. Omdat sympathieën en antipathieën lotsdetails teweegbrengen, wordt het lot van het wezen dus het resultaat van de sympathieën en antipathieën die zijn gedrag en relatie ten opzichte van zijn omgeving veroorzaakt hebben. Hierdoor wordt duidelijk waarom iemand met een bepaald lot geboren wordt. We hebben niet allemaal dezelfde ervaringen opgedaan in vorige levens en kunnen daarom in het huidige leven ook niet dezelfde kennis of dezelfde sympathieën en antipathieën hebben. We hebben ook niet allemaal de bevrediging van dezelfde begeerten beleefd en kunnen daarom ook niet net zo verzadigd zijn van de ene of andere soort levensbeleving. De sympathieën en antipathieën, de begeerten en verlangens, de begaafdheid en het karakter waarmee ieder wezen in zijn fysieke organisme en aardeleven verschijnt, zullen daarom afhankelijk zijn van zijn soort beleving of van de ervaringen in vorige levens. Daardoor begrijpen we beter dat het wezen de eerste oorzaak, heer en meester of voortbrenger van zijn eigen lot is. Omdat het wezen de fysieke aardelevens overleeft, krijgt het de gelegenheid om de gevolgen van al zijn manifestaties, optreden en gedrag te beleven. Zijn oefening, gezondheid, onderwijs en kennis uit het ene leven, komen hem als talenten ten goede in het volgende en zo voort.

Wat bewijst dat het levende wezen zich in een keten van zich voortzettende levens bevindt

Dat er zo'n reeks zich voortzettende levens bestaat, blijkt onder meer uit de omstandigheid dat alle levende wezens zich in hoogst verschillende ontwikkelingsstadia bevinden. Niet alleen bevinden rassen zich in verschillende stadia, maar ook de afzonderlijke individuen van de rassen bevinden zich qua ervaringen, kennis en talenten in verschillende stadia. We zien zowel begaafde als niet begaafde mensen, we zien dat som-

migen een genie zijn en anderen achterblijvers zijn. Met elkaar vormen alle levende wezens een enorm volmaakte scala van bewustzijnstreden, helemaal vanaf de plantaardige levensvormen die slechts kunnen vermoeden tot aan de grote genieën binnen de mensheid, die Gods gedachten na kunnen denken en met kosmische helderziendheid het heelal en het levensmysterie van de levende wezens kunnen doorzien. Waartoe deze harmonisch oplopende scala van ontwikkelingstreden, als de levende wezens niet zelf door middel van hun belevingen en ervaringen van de ene trede naar de andere ervan groeiden? Hoe moeten de treden anders ontstaan? En waartoe die nieuwsgierigheid die we soms bij dieren kunnen waarnemen of waartoe die enorme onderzoeks- en ontwikkelingsdrang bij de mensen, als dat niet was om geleidelijk aan door het hierdoor veroorzaakte verkrijgen van ervaringen, kennis en kunde een culminatie van kennis oftewel kosmisch bewustzijn te bereiken? En waartoe dat vreselijke lijden en die verschrikkingen die de wezens beleven, als dat niet was om daardoor inzicht te krijgen in de ware oorzaak van de lijdenservaringen en om zo het vermogen te krijgen om deze te bestrijden of om zo het vermogen te krijgen om te begrijpen wat ze in het dagelijks leven in het samenzijn met alle andere levende wezens wel en niet moeten doen?

Hoe er door reïncarnatie rechtvaardigheid komt in alle omstandigheden van het leven

Ieder wezen dat ter wereld komt, staat dus al naargelang zijn mentale en lichamelijke capaciteit al op de een of andere plaats op de ontwikkelingstrap. Het heeft bij zijn huidige fysieke geboorte al een keten van eerder beleefde aardelevens achter zich. En we zien dat het wezen het eventueel niet haalt om in zijn huidige aardeleven volmaakt of volschapen te worden. Het bereikt in deze incarnatie of in dit fysieke bestaan moge-

lijkerwijs geen trede of stadium van genialiteit. Dus moet het opnieuw geboren worden, net zoals alle anderen die hem qua begaafdheid en gedrag voor zijn, dat gemoeten hebben. Op die manier is er rechtvaardigheid in alle omstandigheden van het leven. De wezens zullen die speciale reacties en gebeurtenissen beleven die hun gedrag ten opzichte van de omgeving of andere wezens tot ontplooiing gebracht heeft. Dat gedrag bepaalt dus de trede of plaats van het wezen op de ontwikkelingstrap. Hier worden de eeuwige woorden: “En gelijk u wilt dat u de mensen doen, doet u hen evenzo” (Luc. 6:31), waarheid. Eveneens wordt de eeuwige waarheid: “Wat een mens zaait, zal hij ook oogsten” (Gal. 6:7), een levende realiteit.

Met behulp van reïncarnatie baant het wezen zich op eigen kracht, en niet met behulp van de kruisiging van enig ander wezen, een weg van dier naar mens, van primitiviteit naar intellectualiteit

Werkelijke kennis omtrent reïncarnatie of wedergeboorte is daarom de sleutel tot het erkennen van de eeuwige rechtvaardigheid van het leven. Door de wetenschap van de reïncarnatie te begrijpen wordt alles zichtbaar als zeer goed, en worden de woorden van de wereldverlosser tot Nicodemus: “Tenzij iemand wederom geboren wordt, kan hij het Koninkrijk Gods niet zien” (Joh. 3:3), hier een levende werkelijkheid. Hier wordt duidelijk dat het levende wezen door middel van deze wedergeboorte of reïncarnatie de gelegenheid geboden wordt om zich door eigen wils- en gedachtensturing en door middel van eigen manifestaties en daden een weg te banen van primitiviteit naar intellectualiteit, een weg van dier naar mens, een weg van duisternis naar licht. Dus niet door de kruisiging, het lijden en de dood van enig ander wezen voor onze duistere handelingen en daden maar uitsluitend door het door ons eigen gedrag veroorzaakte lijden zelf te beleven bereiken we het hoogste

licht. Alleen dat lijden kan de werkelijke wijsheid in ons innerlijk voortbrengen en deze in ons dagelijkse gedrag tot een feit maken. En enkel en alleen dat doel is de absolute missie van elke lijdenservaring.

Hoe de eeuwige uitspraak: “Alles is zeer goed”, een culminerende werkelijkheid, rechtvaardigheid en liefde wordt

Het lot van ieder wezen is dus het gevolg van zijn gedrag tegenover zijn omgeving. Met zijn wil kan het wezen zijn lot reguleren van duisternis naar licht. De enige verduistering is daarom zijn eigen verkeerde sturing van zijn gedrag ten opzichte van zijn omgeving. Omdat de gevolgen van deze verkeerde sturing in werkelijkheid alleen het wezen zelf kunnen treffen, kan hem dus geen enkele vorm van onrechtvaardigheid treffen. Dat de verkeerde sturing een verduistering van het lot geeft, kan alleen maar een teken van de allerhoogste liefde zijn, omdat deze verduistering de enige weg naar wijsheid, hoogintellectualiteit of kosmisch bewustzijn is. En omdat het wezen er door deze kosmische wereldordening uiteindelijk niet aan kan ontkomen niet de mens naar Gods beeld (Gen. 1:26-27) te worden, wordt de eeuwige uitspraak: “Alles is zeer goed” hiermee een culminerende werkelijkheid, rechtvaardigheid en liefde.

Naar een lezing in het Martinus Instituut, zondag 1 april 1951. Voor het eerst in Kosmos gepubliceerd in nr. 4, 1951 met als titel: *Retfærdighed*. Opgenomen in *Artikelsamling 1*.

Uit het boek: *Martinus, zoals wij hem ons herinneren*

PER THORELL

schrijver

Een dutje doen

De bijzondere bewustzijnsconstellatie van Martinus zorgde ervoor dat hij maar de halve slaapbehoefte had van wat voor een gemiddeld mens normaal is. Hij vertelde bijvoorbeeld dat hij voornamelijk vanaf vier uur 's morgens tot halverwege de middag aan *Livets Bog* werkte, waarna de vibraties van het maatschappelijke leven verstorend konden werken.

Nog tot op hoge leeftijd kon hij om een uur 's nachts naar bed gaan en om vier uur opstaan, dus drie uur later. Daarom kun je heel goed zeggen dat Martinus niet alleen maar de geregistreerde eenennegentig en een half jaar, maar vergeleken met de gewone mensen beduidend langer leefde. Als je ervan uitgaat dat het normaal is om ongeveer een derde deel van een etmaal te slapen, dan heeft Martinus vijftwintig procent langer op het fysieke vlak 'geleefd' of is hij 25% meer wakker dagbewust geweest dan een doorsneemens.

In dit verband moet echter aangevoerd worden, dat Martinus vaak een dutje deed als hij samen met vrienden was, als het gesprek hem te banaal of niet ter zake doende werd. Toen hij ouder werd duurde dit dutje steeds langer. Als ik op iets

3/3

gestoten was waarvan ik dacht dat het relevant voor de Zaak was en het hem wilde voorlezen, viel hij dikwijls in slaap. Dat gebeurde echter vooral in de laatste zes tot zeven jaar.

Toch blijft het een feit, dat als Martinus bijvoorbeeld bij ons op bezoek was, en ik hem omstreeks middernacht terugreed naar het Instituut, ik zelf moeite had me wakker te houden. Maar gelukkig hadden we altijd thee gedronken, terwijl ook mijn spirituele geestdrift en mijn ijver om me vast te klampen aan iedere minuut die ik samen was met deze ‘Übermensch’, stimulerend werkten. Wat ik hiermee wil zeggen is, dat als we op de Mariendalsvej waren aangekomen, Martinus een wandeling in de stad wilde maken, voordat hij ging slapen! Wie zal overigens weten of deze korte dutjes van Martinus oftewel dit wegglijpen van het fysieke vlak geen doelgerichte activiteit betekenden op het psychische vlak, een troostend en opmonterend nabijzijn bij mensen in geestelijke of fysieke nood. Velen – inclusief ik – hebben in kritieke situaties of stille meditatieve uren Martinus in gedachten gehad en zijn nabijheid en hulp beleefd. Hij vertelt ook dat hij af en toe iemand zijn naam hoorde noemen, zonder dat iemand fysiek in de buurt van hem was. Maar zijn voortdurende gebed en wens waren immers ook om zowel tijdens het werk als tijdens het rusten een vreugde en zegen voor alle levende wezens te zijn.

Een oude vriend van Martinus die in wakkere toestand op sterven lag op zijn ziekenhuisbed, vertelde dat Martinus op bezoek geweest was: “Hij stond in de deur van de ziekenkamer en glimlachte en zwaaide.” Martinus was echter niet zuiver fysiek in het ziekenhuis geweest.

Martinus op de radio

In mijn dagboek heb ik voor 13 januari 1980 het volgende geschreven:

Martinus belde en vertelde dat hij een uitnodiging had gekregen van de Deense Radio om vier korte

lezingen te houden in de serie ‘Ved Dagens Begyn-delse’ (Bij het aanbreken van de dag, vert.). Het zouden vier zaterdagen worden.

5/9/'80: Martinus belde twee maal. Op de eerste plaats om te vertellen dat de eerste van zijn negen minuten de volgende morgen uitgezonden zouden worden.

6/9/'80: Martinus belde omstreeks 18.30 uur om te horen wat we van de radio-uitzending vonden. Hij was natuurlijk zelf niet tevreden, maar dacht, dat de volgende drie uitzendingen beter zouden worden, omdat de gehele stof werd ingesproken als één lezing, en dat de producer deze zelf in vier delen opgedeeld had.

Martinus was natuurlijk onbekend met dit medium. Hij had zich niet voorbereid en moest de klok in de gaten houden. Bovendien mocht hij zijn handen niet bewegen, omdat dat ruis zou veroorzaken bij de opname, en dit laatste verbod was zeker het moeilijkste voor hem om zich aan te houden.

De geestelijk hoogfrequente energie die door Martinus stroomde, maakte onder andere dat zijn handen onophoudelijk in beweging waren. Tijdens enkele avondlezingen in Klint midden jaren zestig hadden velen – onder andere ikzelf – microfoons op het spreekgestoelte gezet om de woorden van Martinus op band op te nemen. Als ik deze nu afspeel, kan ik de gehele tijd als begeleiding het drukke gesticuleren van zijn handen horen.

God is mijn chef

Vanaf zijn vroegste kindertijd was Martinus qua moraal niet lichtzinnig en rechtvaardigheidsbewust, en wanneer hij twijfelde of een beslissing goed of verkeerd zou zijn, gebruikte hij de formule: “Wat zou Jezus gedaan hebben?”

Hij moest zijn baan als arbeider op een melkfabriek op Funen opgeven, omdat hij niet wilde meedoen met het verdunnen van karnemelk met water, maar alleen akkoord kon

gaan met het vermengen met taptemelk. Toen de eigenaar van de melkfabriek hem verweet, dat hij zich zo verzette tegen zijn chef, antwoordde Martinus: “God is mijn chef.”

Vanaf zijn inwijding en gedurende de rest van zijn leven heeft Martinus zijn tijd en zijn krachten zonder enig compromis gewijd aan het ten uitvoer brengen van de taak waar hij door de voorzienigheid toe geroepen was, zoals hij het in ons gesprek op een dag in 1979 verwoordde: “Mijn enige interesse is Gods wil te doen!”

Martinus en Christus

Martinus kon ons een bevredigend beeld van het heelal geven, maar wij zijn in onze evolutionaire pubertijd niet in staat om een bevredigend beeld van hem te geven. Zijn evolutionaire niveau gaat ons begripsvermogen te boven. Hij moest zijn levenslicht dimmen om onder ons te kunnen verblijven en te kunnen praten. Vanuit dit gegeven kan met de woorden uit het evangelie gezegd worden, dat ‘hij onze lasten droeg en ons lijden op zich nam’ (naar Matth. 8:17), in die zin dat hij, om zijn taak in dienst van de menselijke evolutie te kunnen uitvoeren, in leefomstandigheden moest incarneren die hij duizenden jaren daarvoor – in aardse tijdseenheden – volledig uitgeleefd had.

Van het eeuwige wereldbeeld of de oplossing van het levensmysterie, die wij ons door de werken van Martinus te bestuderen nu stukje bij beetje moeten eigen maken, was hij zich permanent bewust. Dat is wat culminerend kosmisch bewustzijn inhoudt. Wij hebben nog de taal van het lichtbaken nodig voor onze ‘verlichting’. Martinus had dat niet nodig. Hij was zijn eigen licht en dat van de wereld geworden. De oplossing van het levensmysterie kwam niet tot hem in de vorm van woorden en symbolen. De kosmische waarheden zijn op zichzelf vormloos en onzichtbaar. De woorden en symbolen waren het resultaat van zijn geniale scheppingsvermogen: “*Alles was voorbereid in vorige levens. Ik had het bij me. Dat weet ik nu*”, zei

hij in een van onze laatste gesprekken. Maar het basismateriaal, de nieuwchristelijke wereldimpuls, was de geest van waarheid waarover Jezus kort voor zijn lijden tijdens de Paasdagen beloofde, ‘ dat hij de Vader zou vragen deze in zijn naam te zenden’ (naar o.a. Joh. 15:26 en 16:12-15).

Welke universiteit zou Martinus overigens die wijsheid hebben kunnen geven die geopenbaard is in het eeuwige wereldbeeld, dat hij zichtbaar gemaakt heeft, en dat vanuit de hoogste logische criteria ontegenzeggelijk de volledige oplossing van het levensmysterie is? Via welke andere kanalen dan een volledig actieve intuïtie, dat wil zeggen een volledig ontwikkeld waarnemingsvermogen, kon deze oplossing meegedeeld worden? En door welke andere bron kon die oplossing ingegeven worden dan door de ‘Vader’ van het heelal, de Oorsprong van iedere vorm van orde en wijsheid, de eeuwige bestuurder en medebelever van het leven in de uitgestrekte kosmos?

‘Ze kunnen het nu niet dragen’

De wereldleer van Martinus is een boodschap van de worteling van alle levende wezens in de eeuwigheid. Daarom kan zij evenmin als de leer van Christus opgesloten worden in organisaties zoals kerken, verenigingen, gemeenschappen, instituties, groeperingen, gebouwen, tempels of soortgelijke vormen van begrenzing of beperking. Deze verheven boodschappen zijn voor alle mensen, geboren en ongebornen geslachten, ter opmontering en begeleiding, en als oproep om voorwaarts en omhoog te gaan naar een voortdurende innerlijke groei en vernieuwing, naar nieuwe evolutionaire toppen van het licht.

Er heerst nog duisternis aan de mentale hemel van de mensheid. Maar een opgaande evolutionaire zon verguldt toch de hoogste toppen en getuigt van de onvermijdelijke komst van een nieuwe dag.

Tijdens een telefoongesprek in september 1979 vertelde Martinus, dat hij nog meer kosmische impulsen van zo’n diepgaande waarheidswaarde gekregen had, dat hij ze helemaal niet

in de openbaarheid kon brengen op grond van het huidige lage ontwikkelingsniveau van de mensheid. *“Geloofsreligieuze mensen leven net zoals de dieren volgens hun instinct. Het zijn net tweejarige kinderen, die je natuurlijk niet kunt onderwijzen in de grote eeuwige waarheden. Ze begrijpen alleen maar kindertaal. De aardse mensheid moet nog door een lange cyclus van ervaringsvorming, voordat zij rijp is voor de geesteswetenschap.”*

Maar ook al zullen er enkele duizenden jaren overheen gaan, voordat de nieuwe zon van de geest in het zenit staat, en ook al ligt de nieuwe wereldbeschaving nog ‘in doeken gewikkeld in de kribbe’ (Luc. 2:7), toch hebben we als de herders op het veld bij Bethlehem de boodschap gehoord en de pasgeborene gezien. Het leven gaat door. Jaren worden eeuwen en eeuwen millennia, terwijl de zonneschijf zich naar de geprofeeteerde toppen verheft. En zoals Martinus eens in een brief aan mij schreef: *“Wat zijn dan maanden, jaren en eeuwen in een wakker dagbewust eeuwigheidsperspectief anders dan vluchtige ogenblikken? Hoe meer je bewust wordt in de grote kosmische waarheden en daarmee in je eigen onsterfelijkheid, des te geringer lijken de tijds- en ruimtedimensionele feiten te zijn, die voorheen zo groot en onoverwinnelijk leken. En met zo’n veranderde wijze van zien wordt het wezen ‘de mens naar Godsbeeld.’”*

Epiloog

Als ik nu terugdenk over het verstreken gedeelte van deze aardse incarnatie van mij, dan kan ik zonder enige theatrale

Citaat

De manifestatie van het individu kan nooit tot stand komen zonder een factor te zijn die tot lotsvorming van de gehele mensheid bijdraagt.

(Livets Bog 1, § 31)

sentimentaliteit beweren dat als ik in staat geweest zou zijn om dit deel van mijn leven geheel te leiden in de geest van Christus en volgens de christelijke wetten voor het gedrag, die Martinus zo duidelijk en logisch heeft beschreven, dan zou ik nu geen enkele spijt voelen in mijn hart, en mijn uiterlijke sporen zouden omzoomd zijn door schitterende en geurende bloemen van het leven en van vreugde.

Maar zo is het niet. Want eerst is er de periode tot mijn twintigste. In deze periode repeteer je je laatste evolutionaire fasen net zo als wanneer je dat gedeelte van een bandopname, dat vóór het gedeelte ligt waarmee je wat wilt doen, snel afspeelt.

Vervolgens is er natuurlijk datgene wat we beroepen noemen – en alles wat dat inhoudt aan engagement bij uiterlijke activiteiten, als financiën en plichtgevoel, alsmede een natuurlijke drang om zich te handhaven of om een rol te spelen in de samenleving en in het milieu waarin je nu eenmaal geplaatst bent – wat belangrijk begint te worden.

Maar dankzij de kennismaking met het eeuwige wereldbeeld worden al deze zaken echter slechts middelen en geen doel.

Mijn leven heeft – vind ik zelf – veel wonderen gekend. Het grootste wonder was, toen ik kennismaakte met Martinus en zijn kosmologie: de definitieve oplossing van het levensmysterie. Deze kennismaking maakte ook bij mij, zoals het dat zeker bij vele anderen gedaan heeft, de drang los om zijn naam en zijn leer te verkondigen en deze ten overstaan van alle mensen luid uit te roepen. Deze drang, een ongelukzalige drang om de oorsprong van dit wonder te verheerlijken, heb ik onder controle moeten leren krijgen. Martinus heeft me nooit tegengesproken, noch weerlegd wat ik over hem gezegd of geschreven heb: *“Het is waar wat je schrijft, maar er is teveel licht. Ze branden zich eraan!”*

Op de vraag over, wat ik dan moest doen, antwoordde Martinus eens: *“Je moet gewoon blijven schrijven. Wat denk je, wat er van de geesteswetenschap geworden was, als ik mij door kritiek van*

de wijs had laten brengen!”

Maar ongeacht of ik zwijg of spreek is mijn dagelijkse levensbeleving doorlicht door de allesverhelderende zon van de geest, die Martinus vertegenwoordigde. Zijn verklaring van de wereld is een geïntegreerd element in mijn denken, levensvisie en beslissingen geworden. Zij is in mijn bloed gaan zitten.

Met mijn eigen nog bescheiden innerlijke lichtkracht kan ik de kosmische dimensies, die een bewustzijn als dat van Martinus vertegenwoordigt, natuurlijk niet volledig bevatten of er naar leven. Mijn beschrijving en vertolking kunnen alleen maar een afspiegeling van mijn eigen mentale beperking zijn en niet van de goddelijke lichtwereld, die Martinus mij door zijn woorden en zijn ‘Zijn’ als een beloofd doel voor al het levende liet en nog steeds laat vermoeden. Hij beleefde zijn negentigste aardse levensjaar, en toch vind ik, dat hij veel te vroeg heenging. Er was nog zoveel wat ik hem had willen vragen.

Ons verschijnen als ‘mensen volledig geschapen naar Gods beeld’ (naar Gen. 1:26) is nog steeds een evolutionair ver weg gelegen doel, maar Martinus heeft ons het licht en de duisternis, het leven en de dood uitgelegd. Hij heeft ons door zijn informatieve arbeid voor een open deur naar de toekomst geplaatst, een deur die door geen uiterlijke macht gesloten kan worden.

Internationale weken in Martinus Centrum Klint 2014 van zaterdag 26 juli tot vrijdag 9 augustus

Week 1 26 juli - 2 augustus — Onze relatie tot God

Week 2 2 augustus - 9 augustus — De weg naar de vrijheid

Reserveren via telefoon 00 45 3834 6280, ma t/m do 13.00-16.00 uur,
vrij 9.00-12.00 uur, of e-mail: info@martinus.dk

